

Byla T-306/01

Ahmed Ali Yusuf ir Al Barakaat International Foundation prieš

Europos Sąjungos Tarybą ir Europos Bendrijų Komisiją

„Bendra užsienio ir saugumo politika — Ribojančios priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu — Bendrijos kompetencija — Lėšų įšaldymas — Pagrindinės teisės — Jus cogens — Teisminė kontrolė — Ieškinys dėl panaikinimo“

2005 m. rugsėjo 21 d. Pirmosios instancijos teismo (antroji išplėstinė kolegija)
sprendimas II - 3544

Sprendimo santrauka

1. *Procesas — Reglamentas, keičiantis ginčijamą reglamentą vykstant teismo procesui — Naujas faktas — Pradinių reikalavimų ir ieškinių pagrindų išplėtimas*

2. *Institucijų aktai — Teisinio pagrindo pasirinkimas — Reglamentas, nustatantis tam tikriems asmenims ir organizacijoms sankcijas, siekiant nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su trečiosiomis šalimis — EB 60 ir EB 301 straipsniai — Leistinumas (EB 60 ir 301 straipsniai; Tarybos reglamentas Nr. 467/2001)*

3. *Institucijų aktai — Teisinio pagrindo pasirinkimas — Reglamentas, nustatantis sankcijas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, nesusijusiems su trečiosiomis šalimis — Kartu taikomi EB 60, 301 ir 308 straipsniai — Leistinumas (EB 60, 301 ir 308 straipsniai; ES 3 straipsnis; Tarybos reglamentas Nr. 881/2002)*

4. *Laisvas kapitalo judėjimas ir mokėjimų laisvė — Apribojimai — Kovai su tarptautiniu terorizmu skirtos nacionalinės priemonės, nustatančios ekonomines bei finansines sankcijas asmenims, nesusijusiems su trečiosiomis šalimis — Leistinumas — Sąlygos (EB 58 straipsnis)*

5. *Institucijų aktai — Teisinis pobūdis — Reglamentas arba sprendimas — Atskyrimas — Kriterijai — Teisės akto adresato sąvoka — Teisės akto objektas — Netinkamas kriterijus (EB 230 straipsnio ketvirtoji pastraipa ir EB 249 straipsnis; Tarybos reglamentas Nr. 881/2002)*

6. *Tarptautinė viešoji teisė — Jungtinių Tautų Chartija — Saugumo Tarybos sprendimai — Iš jų kylančios valstybių narių pareigos — Pirmenybė nacionalinės teisės ir Bendrijos teisės atžvilgiu — Iš šios Chartijos kylančios pareigos — Privalomas pobūdis Bendrijos atžvilgiu*

7. *Europos Bendrijos — Institucijų aktų teisėtumo teisminė kontrolė — Aktas, įgyvendinantis Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas — Netiesioginė Saugumo Tarybos sprendimų teisėtumo kontrolė — Kontrolė atsižvelgiant į Bendrijos teisę — Netaikymas — Kontrolė atsižvelgiant į „jus cogens“ normas — Leistinumas (EB 5, 10, 230, 297 straipsniai, EB 307 straipsnio pirmoji pastraipa; ES 5 straipsnis; Tarybos reglamentas Nr. 881/2002)*

8. *Europos Bendrijos — Institucijų aktų teisėtumo teisminė kontrolė — Aktas, įgyvendinantis Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas — Reglamentas Nr. 881/2002 — Ribojančios specifinės priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu — Pagrindinės suinteresuotųjų asmenų teisės — Lėšų išaldymas — Kontrolė atsižvelgiant į „jus cogens“ normas — Suinteresuotųjų asmenų teisė į nuosavybę — Proporcingumo principas — Pažeidimas — Nebuvimas*
(Tarybos reglamentas Nr. 881/2002, iš dalies pakeistas Tarybos reglamentu Nr. 561/2003)
9. *Europos Bendrijos — Institucijų aktų teisėtumo teisminė kontrolė — Aktas, įgyvendinantis Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas — Reglamentas Nr. 881/2002 — Ribojančios specifinės priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu — Suinteresuotųjų asmenų teisė būti išklaudytiems — Pažeidimas — Nebuvimas*
(Tarybos reglamentas Nr. 881/2002)
10. *Ieškinys dėl panaikinimo — Bendrijos aktas, įgyvendinantis Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas — Reglamentas Nr. 881/2002 — Ribojančios specifinės priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu — Teisminė kontrolė — Ribos — Ieškovo teisminės gynybos spraga — Kontrolė atsižvelgiant į „jus cogens“ normas — Teisė į veiksmingą teisminę gynybą — Pažeidimas — Nebuvimas*
(EB 226 straipsnis; Tarybos reglamentas Nr. 881/2002)

1. Nagrinėjant ieškinį dėl panaikinimo, jeigu reglamentas, kuris tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su asmeniu, vykstant procesui pakeičiamas reglamentu, kurio dalykas yra toks pat, jis turėtų būti laikomas nauju faktu, leidžiančiu ieškoviui pritaikyti savo reikalavimus ir ieškinio pagrindus. Iš tiesų, jeigu iš ieškovo būtų reikalaujama pareikšti naują ieškinį, būtų pažeistas gero teisingumo vykdymo ir proceso ekonomijos principas. Be to, būtų neteisinga, jeigu nagrinėjama institucija, norėdama atsižvelgti į Bendrijos teisme pareikštame ieškinyje dėl reglamento nurodytą kritiką, galėtų papildyti ginčijamą reglamentą ar pakeisti jį kitu ir pasinaudoti šiuo papildymu ar pakeitimu procese taip, kad kitai šaliai būtų užkirstas kelias išplėsti savo pradinius reikalavimus ir ieškinio pagrindus pas-

kesniam reglamentui arba pateikti papildomus reikalavimus ar ieškinio pagrindus dėl jo.

(žr. 72, 73 punktus)

2. Taryba buvo kompetentinga priimti Reglamentą Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą, remdamasi kartu EB 60 ir 301 straipsniais.

Iš tiesų jokia šių straipsnių formuluotė nedraudžia priimti ribojančių priemonių, specialiai taikomų trečiosios šalies vadovų, o ne pačios šios šalies atžvilgiu, taip pat nesvarbu kur esančių su šiais vadovais susijusių ar pastarųjų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamų asmenų ar grupių atžvilgiu, jeigu tokiomis priemonėmis iš tikrųjų siekiama visiškai nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su viena ar keliomis trečiosios šalimis. Šis aiškinimas, kuris neprieštaruja EB 60 ir 301 straipsnių formuluotei, yra pateisinamas veiksmingumo ir humanitariniais tikslais.

nistanu tarptautinei bendrijai kovojant su tarptautiniu terorizmu ir būtent prieš Osamą bin Ladeną bei *Al-Qaida* tinklą.

Taip pat šios priemonės, kurios numato daryti veiksmingą spaudimą atitinkamos šalies vadovų atžvilgiu, kuo labiau apribojant nagrinėjamų priemonių poveikį šios šalies gyventojams, pavyzdžiui, apribojant jų taikymo sritį tam tikrų konkrečiai įvardytų asmenų atžvilgiu, atitinka proporcingumo principą, kuris reikalauja, kad sankcijos neviršytų to, kas tinkama ir būtina įgyvendinant tikslą, kurio siekiama jas nustatančiais Bendrijos teisės aktais.

(žr. 108, 112, 115, 116, 121, 122, 124 punktus)

Reglamente Nr. 467/2001 numatytomis priemonėmis siekiama nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su Afga-

3. Vien tik EB 60 ir 301 straipsniai nėra pakankamas Bendrijos reglamento, skirto kovai su tarptautiniu terorizmu ir šiuo tikslu nustatančio ekonomines ir finansines sankcijas, pavyzdžiui, lėšų įšal-

dymą, asmenims, nenustatant jokie jų ryšio su trečiąja šalimi, teisinis pagrindas.

Šiomis aplinkybėmis Taryba buvo kompetentinga priimti Reglamentą Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, nesant jokio ryšio su trečiosios šalies teritorija ar jos režimu, kuriuo Bendrijoje įgyvendinamos ekonominės ir finansinės sankcijos, numatytos Bendroje pozicijoje 2002/402, remdamasi kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais.

Taip pat EB 308 straipsnis pats savaime nėra pakankamas teisinis pagrindas šiam reglamentui priimti. Jeigu iš tiesų jokia Sutarties nuostata nenumato Bendrijos institucijų reikiamų įgaliojimų nustatyti sankcijas asmenims ar organizacijoms, nesusijusiems su trečiosiomis šalimis, kova su tarptautiniu terorizmu, būtent ekonominių ir finansinių sankcijų nustatymas asmenų ir organizacijų, įtariamų prisidėjus ji finansuojant, atžvilgiu, negali būti siejamas nė su vienu iš Bendrijai EB 2 ir 3 straipsniais aiškiai priskirtų tikslų. Be to, iš jokios EB sutarties preambulės nuostatos negalima daryti išvados, kad ja siekiama platesnio tikslo ginti taiką ir saugumą tarptautiniu mastu. Jis išimtinai patenka į ES sutarties tikslus. Nors galima tvirtinti, kad šis Sąjungos tikslas turi skatinti Bendriją imtis veiksmų jos kompetencijos srityse, jo nepakanka norint pagrįsti priemonių priėmimą pagal EB 308 straipsnį. EB 308 straipsnio nebūtų galima aiškinti kaip bendrąja prasme leidžiančio institucijoms remtis šia nuostata, įgyvendinant kokį nors ES sutarties tikslą.

Šiomis aplinkybėmis iš tikrųjų reikia atsižvelgti į Mastrichto sutartimi specialiai įtvirtintą sąsają tarp Bendrijos veiksmų imantis ekonominių sankcijų pagal EB 60 bei 301 straipsnius ir ES sutarties tikslų išorinių santykių srityje. Šiuo atžvilgiu EB 60 ir 301 straipsniai yra specifinės EB sutarties nuostatos, nes jie aiškiai numato, kad Bendrijos veiksmas gali pasirodyti būtinas įgyvendinant ne vieną iš EB sutartimi nustatytų Bendrijos tikslų, o vieną iš ES 2 straipsniu specialiai Sąjungai priskirtų tikslų, būtent įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką. Kadangi įgaliojimų imtis EB 60 ir 301 straipsniuose nustatytų ekonominių bei finansinių sankcijų, būtent nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis, ypač kapitalo judėjimo ir mokėjimų srityje, gali nepakakti, kad institucijos galėtų įgyvendinti ES sutartyje įtvirtintą BUSP tikslą, remiamasis EB 308 straipsniu, kaip papildomu teisiniu pagrindu, pateisinamas ypatingu šių dviejų straipsnių turiniu, remiantis

ES 3 straipsnyje nustatyta nuoseklumo reikalavimu. Taigi rėmimasis kartu EB 60, 301 ir 308 straipsniais ekonominių ir finansinių sankcijų srityje leidžia įgyvendinti Sąjungos ir valstybių narių siekiamą BUSP tikslą, kuris išreikštas bendrojoje pozicijoje ar bendrame veiksmo, nors Bendrija ir neturi aiškių įgaliojimų imtis ekonominių ir finansinių sankcijų asmenų ar organizacijų, pakankamai nesusijusių su atitinkama trečiąja šalimi, atžvilgiu.

valstybės vidaus, tiek išorės saugumą, valstybės narės iš esmės turi teisę pagal EB 58 straipsnio 1 dalies b punktą imtis kovos su tarptautiniu terorizmu priemonių, nustatančių ekonomines ir finansines sankcijas, pavyzdžiui, lėšų išaldymą, asmenims, nenustatydamos jokio ryšio su trečiosios šalies teritorija ar jos režimu. Jeigu šios priemonės atitinka EB 58 straipsnio 3 dalį ir neviršija to, kas būtina numatytam tikslui pasiekti, jos atitinka Sutartimi įtvirtintą laisvą kapitalo ir mokėjimų judėjimą.

(žr. 146 punktą)

(žr. 132, 133, 136, 152, 154–157, 159, 160, 163–166, 170 punktus)

4. Bendrija neturi jokios eksplicitinės kompetencijos nustatyti apribojimų kapitalo judėjimo ir mokėjimų srityje. Tačiau EB 58 straipsnyje pripažįstama, kad valstybės narės gali imtis tokį poveikį turinčių priemonių, kai jos yra pateisnamos šiame straipsnyje numatytų tikslų siekimu, būtent viešosios tvarkos ar visuomenės saugumo sumetimais. Kadangi visuomenės saugumas apima tiek
5. EB 249 straipsnis, nustatydamas, kad reglamentas yra taikomas visuotinai, o sprendimas privalomas tik tiems, kam jis skirtas, numato tik teisės akto adresatą. Atvirkščiai, objektas nėra tinkamas kriterijus priskiriant teisės aktą reglamentui ar sprendimui.

Taigi Reglamentas Nr. 881/2002, nustatantis tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su

Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, yra visuotinai taikomas aktas, nes jis visiems draudžia suteikti lėšų ar ekonominių išteklių tam tikriems asmenims. Tai, kad asmenų pavardės išvardytos šio reglamento I priede taip, kad jie atrodo tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, niekaip nepaveikia šio draudimo bendro pobūdžio.

sprendimams pagal Jungtinių Tautų Chartijos 25 straipsnį, pagal kurį JTO narės sutinka paklusti Saugumo Tarybos sprendimams ir juos vykdyti.

(žr. 186, 187 punktus)

Nors Bendrija nėra Jungtinių Tautų narė, ji turėtų būti saistoma iš Jungtinių Tautų Chartijos kylančių įsipareigojimų taip pat kaip ir jos valstybės narės pagal jos Steigimo sutartį. Pirma, Bendrija negali pažeisti jos valstybių narių įsipareigojimų pagal šią Chartiją, nei trukdyti juos įgyvendinti. Antra, remiantis Steigimo sutartimi Bendrija, vykdydama savo kompetenciją, turi priimti visas reikalingas nuostatas, kad jos valstybės narės galėtų vykdyti šiuos įsipareigojimus.

(žr. 231, 234, 242, 243, 254 punktus)

6. Tarptautinės teisės požiūriu reikia pripažinti, kad valstybių narių įsipareigojimais pagal Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) Jungtinių Tautų Chartiją neginčijamai yra svarbesni nei bet kurie kiti nacionalinės ar tarptautinės sutartinės teisės įsipareigojimai, įskaitant valstybių Europos Tarybos narių įsipareigojimus pagal Žmogaus teisių konvenciją ir Bendrijos narių įsipareigojimus pagal EB sutartį. Ši pirmenybė taikoma Saugumo Tarybos rezoliucijose esantiems
7. Reglamentas Nr. 881/2002, nustatantis tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, priimtas atsižvelgiant į Bendrąją poziciją 2002/402, Bendrijos lygiu įgyvendina valstybių narių, kaip Jungtinių Tautų organizacijos (JTO) narių, įsipareigojimą įgyvendinti, prirėikus Bendrijos teisės aktu, Osamos bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklo ir Talibano narių bei kitų su jais

susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu nustatytas sankcijas, kurios buvo patvirtintos ir vėliau sugriežtintos keliomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, priimtomis pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių.

Šiomis aplinkybėmis Bendrijų institucijos veikė remdamosi ribota kompetencija, neturėdamos jokios autonominės diskrecijos. Jos negalėjo nei tiesiogiai pakeisti nagrinėjamų rezoliucijų turinio, nei nustatyti mechanizmo, galinčio lemti tokius pakeitimus. Bet kokia Reglamento Nr. 881/2002 vidinio teisėtumo kontrolė reikštų, kad Pirmosios instancijos teismas netiesiogiai nagrinėja minėtų rezoliucijų teisėtumą.

Tačiau atsižvelgiant į JTO teisės pirmenybę Bendrijos teisės atžvilgiu, Pirmosios instancijos teismo kompetencijos netiesiogiai kontroliuoti Saugumo Tarybos sprendimų teisėtumą, taikant Bendrijos teisinėje sistemoje pripažintų pagrindinių teisių apsaugos standartus, pripažinimas nėra pateisinamas nei pagal tarptautinę, nei pagal Bendrijos teisę. Pirma, tokia kompetencija būtų nesuderinama su valstybių narių įsipareigojimu pagal Jungtinių Tautų Chartiją,

ypač jos 25, 48 ir 103 straipsnius, bei pagal Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės 27 straipsnį. Antra, tokia kompetencija prieštarautų EB sutarties nuostatomis, būtent EB 5, 10, 297 straipsniams ir EB 307 straipsnio pirmajai pastraipai, bei ES sutarties nuostatomis, būtent ES 5 straipsniui. Maža to, ji būtų nesuderinama su principu, pagal kurį Bendrijos, įskaitant ir Pirmosios instancijos teismą, kompetencija turi būti vykdoma laikantis tarptautinės teisės.

Taigi pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių priimtos Saugumo Tarybos rezoliucijos iš principo nepatenka į Pirmosios instancijos teismo teisminę kontrolę ir jam neleidžiama, net ir netiesiogiai, nagrinėti jų teisėtumo Bendrijos teisės atžvilgiu. Atvirkščiai, Pirmosios instancijos teismas privalo visais įmanomais būdais aiškinti ir taikyti šią teisę taip, kad ji atitiktų valstybių narių įsipareigojimus pagal Jungtinių Tautų Chartiją.

Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas turi teisę netiesiogiai kontroliuoti tokių rezoliucijų teisėtumą, atsižvelgdamas į *jus cogens* normas, suprantamas kaip

bendrosios tarptautinės teisės normos, kurios yra privalomos visiems tarptautinės teisės subjektams, įskaitant JTO institucijas, ir nuo kurių nukrypti nėra leidžiama.

Be to, kadangi teisė į nuosavybę turi būti laikoma bendrosios tarptautinės teisės privalomojo pobūdžio normų dalimi, tiksliai savavališkas šios teisės atėmimas bet kuriuo atveju prieštarautų *jus cogens* normoms. Šioje byloje taip nėra.

(žr. 264–266, 272–274, 276, 277 punktus)

8. Lėšų išaldymas, numatytas Reglamentu Nr. 881/2002, nustatančiu tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Laden, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, iš dalies pakeistu Reglamentu Nr. 561/2003 ir netiesiogiai – Saugumo Tarybos rezoliucijomis, kurias šie reglamentai įgyvendina, nepažeidžia pagrindinių suinteresuotojo asmens teisių, atsižvelgiant į visuo-
tinės pagrindinių žmogaus teisių apsaugos standartus, priklausančius *jus cogens* normoms.

Iš tiesų, pirma, jų lėšų išaldymas yra sankcijų, Saugumo Tarybos nustatytų Osamos bin Laden, *Al-Qaida* tinklo ir Talibanu narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu, išraiška, atsižvelgiant į kovos su tarptautiniu terorizmu svarbą ir Jungtinių Tautų apsaugos nuo teroristinių organizacijų išpuolių teisėtumą. Antra, lėšų išaldymas yra apsaugos priemonė, kuri, skirtingai nei konfiskavimas, nepažeidžia suinteresuotųjų asmenų teisės į finansinį turtą, o tik apriboja naudojimąsi juo. Trečia, nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos numato periodišką bendros sankcijų tvarkos peržiūrėjimą. Galiausiai nagrinėjami teisės aktai įtvirtina procedūrą, leidžiančią suinteresuotiesiems asmenims bet kuriuo momentu, tarpininkaujant jų pilietybės ar gyvenamosios vietos valstybei narei, Sankcijų komiteto prašyti peržiūrėti jų atvejį.

Šiuo atžvilgiu akivaizdžios galimybės taikyti išlygas ar leidžiančias nukrypti nuostatas į Sankcijų komiteto sąrašą įtrauktų asmenų lėšų išaldymui aiškiai parodo, kad šios priemonės tikslas ir paskirtis nesusiję su nehumanišku ar žeminančiu elgesiu su šiais asmenimis.

Atsižvelgiant į šias aplinkybes, asmenų ar organizacijų, remiantis Jungtinių Tautų valstybių narių perduota ir Saugumo Tarybos patikrinta informacija, įtariamų susijus su Osama bin Laden, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu bei dalyvavus finansuojant, planuojant, rengiant ar vykdant teroro aktus, lėšų išaldymas nėra neteisėtas, netinkamas ar neproporcingas suinteresuotųjų asmenų pagrindinių teisių pažeidimas.

rezoliucijas turi būti išaldomos, nėra numatyta nagrinėjamos rezoliucijose ir jokia privaloma tarptautinės viešosios teisės norma nereikalauja tokio išankstinio išklauso. Esant atvejui, kai yra nagrinėjama apsaugos priemonė, ribojanti suinteresuotųjų asmenų naudojimąsi savo turtu, pagarba jų pagrindinėms teisėms neįpareigoja jų informuoti apie prieš juos pateiktus faktus ir įrodymus, nes Saugumo Taryba ar jos Sankcijų komitetas mano, kad tai prieštarautų tarptautinės bendrijos saugumo interesams.

(žr. 289, 291, 293–296, 299–302 punktus)

9. Ieškovų teisė būti išklaustytiems nebuvo pažeista nei Sankcijų komiteto iki jų įtraukimo į sąrašą asmenų, kurių lėšos taikant nagrinėjamas Saugumo Tarybos rezoliucijas turi būti išaldomos, nei Bendrijų institucijų iki Reglamento Nr. 881/2002, nustatančio tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Laden, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, priėmimo.

Antra, Bendrijų institucijos neturėjo išklausti suinteresuotųjų asmenų iki priimamos ginčijamą reglamentą dėl to, kad jos, į Bendrijos teisinę sistemą perkeldamos Saugumo Tarybos rezoliucijas ir Sankcijų komiteto sprendimus, neturėjo jokios diskrecijos, nes apklausus suinteresuotąjį asmenį bet kuriuo atveju institucija negalėtų peržiūrėti savo pozicijos.

(žr. 306, 307, 320, 328, 329, 331 punktus)

Pirma, ieškovų teisė būti išklaustytiems Sankcijų komiteto iki jų įtraukimo į sąrašą asmenų, įtariamų prisidėjus finansuojant tarptautinį terorizmą, kurių lėšos taikant nagrinėjamas Saugumo Tarybos

10. Nagrinėdamas ieškinį dėl Reglamento Nr. 881/2002, nustatančio tam tikras

specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Lade nu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, panaikinimo Pirmosios instancijos teismas visapusiškai nagrinėja šio reglamento teisėtumą Bendrijos institucijų veiksmams taikomų kompetencijos taisyklių, išorinio teisėtumo taisyklių bei esminių jų veiksmams taikomų procedūros reikalavimų atžvilgiu. Pirmosios instancijos teismas taip pat vykdo to paties reglamento teisėtumo kontrolę Saugumo Tarybos rezoliucijų, kurias šis reglamentas turi įgyvendinti, atžvilgiu, būtent formalios ir materialios atitikties, turinio nuoseklumo bei proporcingumo aspektais. Be to, jis kontroliuoja šio reglamento ir netiesiogiai – nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų teisėtumą viršenybę turinčių tarptautinės teisės normų *jus cogens*, būtent privalomojo pobūdžio normų, numatančių visuotinę žmogaus teisių apsaugą, atžvilgiu.

Tačiau Pirmosios instancijos teismas neturi teisės netiesiogiai kontroliuoti pačių nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų atitikties pagrindinėms asmens teisėms, kurias saugo Bendrijos teisinė sistema. Pirmosios instancijos teismas taip pat neturi teisės tikrinti, ar Taryba nėra padariusi akivaizdžios klaidos, vertindama faktus ir įrodymus, kuriais ji pagrindė priimtas priemones, išskyrus ribotą kontrolę atsižvelgiant į *jus cogens* normas, ir netiesiogiai kontro-

liuoti šių priemonių tinkamumo bei proporcingumo. Šiomis aplinkybėmis Saugumo Tarybai nepripažinus, jog yra tikslinga įsteigti nepriklausomą tarptautinį teismą, kompetentingą nagrinėti ieškinius dėl Sankcijų komiteto priimtų individualių sprendimų, ieškovas negali pasinaudoti jokia teisminės gynybos būdu.

Vis dėlto reikia pripažinti, kad tokia ieškovų teisminės gynybos spraga pati savaime neprieštarauja *jus cogens* normoms. Iš tiesų teisė kreiptis į teismą nėra absoliuti. Ieškovų teisė kreiptis į teismą apribojimas, išplaukiantis iš imuniteto nuo teismų jurisdikcijos, kuris iš principo taikomas Saugumo Tarybos rezoliucijoms, priimtoms pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, yra neatskiriamas nuo šios teisės, užtikrinamos *jus cogens* normomis. Ieškovų intereso, jog teismas išnagrinėtų jų ieškinį iš esmės, nepakanka, kad jam būtų suteikta pirmenybė esminio bendrojo intereso palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą, iškilus Saugumo Tarybos pagal Jungtinių Tautų Chartijos nuostatas aiškiai nustatytai grėsmei, atžvilgiu. Todėl ieškovų teisė į veiksmingą teisminę gynybą nėra pažeista.

(žr. 334, 335, 337–344, 346 punktus)